

— Не разбирамъ . . .

Той буйно дигна глава, скочи, дръпна кожения вратникъ, който го задушаваше. Гласътъ му потъмнѣ отъ гнѣвъ и болка:

— Какъвъ позоръ! Да бѣде проклетъ мига, когато стѣпихъ на тази земя. Да имашъ работа съ нечестни, недоялни люде! О!

Той стисна юмруци. Удари по главата си. Извърна се къмъ стената.

Мария побледнѣ. Протегна несмѣло рѣще въ сестрински поривъ, леко погали коситѣ си, внезапно побѣлѣли край челото. Горещо съжаление я изпълни.

— Анри . . . — пошушна едва чуто.

Веднага той се обърна, привлече я къмъ себе си, скри лице въ рамото ѝ — като безпомощно, малко дете. Трепетно майчинско чувство избликна въ сърдцето ѝ. Тя продължи да милва хубавитѣ му кестеняви коси, челото му, съ нѣжна, цѣлебна рѣжа.

— Анри . . . Анри . . . Кажете, разправете ми всичко...

И тя изслуша поразена разказа за невѣроятното коварство на Михаилъ Епирски, за лукавото лицемѣрие на великия жупанъ, който предпочиташе да избие съ хитросъ враговетѣ си, предъ опасноститѣ на откритата брань; за измѣната на ломбардитѣ . . .

— А нашитѣ войски? Бориловитѣ? . . . — попита плахо Мария.

Императорътъ махна съ рѣжа.

— Всички се разпилѣха. Още при Нишъ нѣколко отъ войводитѣ му се разбунтуваха. Трѣбваше да му дамъ наши дружини копиеносци, за да го пазятъ въ Търновградъ.

— Съ какви люде съмъ трѣгналъ да правя съюзъ, да вода брань . . . Каточе не познавахме ромейтѣ още когато преди толкова години ослѣпиха дожа Енрико Данколо . . . А после? Алексей трети ослѣпи Исака Ангелъ, Мурцуфълъ удуши сина на Исака, който пъкъ не си съдржа обещанието къмъ насъ, сетне сѣщиятъ Алексей ослѣпи и Мурцуфълъ . . . Добре, че поне Алексей и жена му Ефро-